

der har lagt lidt til side, og som har sørget for en selvpen­ sion, skal vi have en højere beskatning af.

Hvis det at give højere skatter skulle resultere i, at de socialt dårlige får det bedre, så burde det danske samfund se ganske anderledes ud. Og jeg håber, at det på et eller andet tidspunkt går op for SF, at man ikke gør den fattige rig ved at gøre den rige fattig. Det er en kendsgerning, at jo mere man beskatter folk, jo værre går det.

Det største problem i det danske samfund er ensomhed, ensomhed hos de mennesker, som bliver pakket ind i paragraffer og flyttet hen på hylder og ikke har noget som helst andet end i desperation at ringe og bestille tid hos deres læge eller natlæge og bede om at få udstedt recepter på kemikalier, der kan dulme deres virkelighedsopfattelse. De sidder ensomme rundtomkring i lejligheder uanset alder og føler, at de er sat uden for samfundet. Indimellem går de pågældende mennesker amok. Så har vi et system, vi kalder distriktspsykiatri, men som fuldstændig har svigtet. Og i den sidste ende, når en eller anden person, som har spist for meget eller for lidt af det psykofarmaka, myndighederne har udstedt, render op og ned i en ejendom med en kniv og jager de andre beboere, overlades det til politi og til domstolene at tage sig af det.

Der, hvor det her starter, er helt ude i virksomhederne, i landbruget. Store og små virksomheder havde før i tiden medarbejdere ansat, som kom, fejede gulv, gjorde lidt rent, klippede buske, når det var årstid for det, fejede gårdspladsen osv. De arbejdspladser findes ikke længere, for det nuværende skattesystem har ødelagt og fjernet de arbejdspladser. Når virksomhederne i den skarpe konkurrence skal få bundlinjen til bare ikke at gå alt for meget i minus, bliver de medarbejdere sparet væk. Men de medarbejdere havde før i tiden en tilværelse, hvor de havde et sammenhold, hvor de var sammen med de udlærte svende, hvor de var sammen med lær­ linge­ ne, og hvor de sad i den samme frokoststue og spiste madpakke og grinede ad de samme vittigheder og drak kaffe sammen.

I dag har vi putt­ et dem rundt i små lejligheder og siger, at de skal holde sig dér. De får tilsendt en check, og næste gang, der sker en begivenhed i deres liv, er, når de får folkepension.

Det er ødelæggende for mennesker, og dér har dansk fagbevægelse et kæmpe ansvar. De fagforeningspampere, der i øjeblikket sidder og spiser store frokoster og finder ud af, hvordan man skal løse storkonflikten, og som sidder med milliongager og kører rundt i store limousiner, har et ansvar. Det er dem, SF burde gå efter, og deres gigantlønninger burde gå til dem, der virkelig har det svært. Fagbevægelsen har med deres krav om gigantiske lønninger og gigantiske skatter ødelagt mange af de arbejdspladser, der var før, og som gav de mennesker indhold og en meningsfyldt tilværelse.

Når de rigtig har været nede og vende og siddet på Hovedbanegården i København eller banegårde andre steder og drukket husholdningssprit, kan vi henvise dem til et herberg, eller hvis de er rigtig heldige, kan de blive anvist en bolig et eller andet sted, som de heller ikke kan administrere. Og når de henvender sig til de forskellige folk ved de sociale myndigheder, er de mennesker, sagsbehandlere, adfærdspsykologer osv., de møder, mere optaget af at udnævne dem til at høre under forskellige paragraffer end af at hjælpe dem og vise medmenneskelighed.

Det er rigtigt, vi har et totredjedelssamfund. Det er nemlig sådan, at mere eller mindre to tredjedele af alle de sociale budgetter går til lønninger til dem, der tjener en fed hyre, og som går hjem om fredagen og drikker rødvin og spiser store bøffer, for nu har de jo gjort en indsats for at få placeret de svage i dette samfund ind under nye paragraffer eller nye ordninger. Så til det går de to tredjedele, og det er kun ca. en tredjedel af pengene, der virkelig kommer ud til dem, der står og er i nød. Det hører ingen steder hjemme, og derfor bør man gøre noget ved det.

Jeg mener også og har sagt det før, at den danske folkekirke har et kolossalt medansvar eller rettere sagt en manglende deltagelse. Hvis man er flygtning og låser sig inde i en kirke og kræver hjælp osv., så kommer menigheden både med varm kaffe og kage og det hele og hjælper en, men hvis folk, der er hjemløse, prøver at komme ind i en dansk kirke, så møder de en låst dør med besked om, at vi altså ikke kan have folk rendende i vores kirker, fordi de sviner og de laver hærværk osv. Hvor er menigheden henne, hvor er vores kristne livssyn, hvor vi skulle hjælpe hinanden?

Den danske folkekirke er mere optaget af skænderier om, hvorvidt de skal vie homosek-